

Salmer: 76 Op! thi dagen nu, (Dåb 448), 70 Du kom til vor runde jord, 274 Rejs op dit hoved, (438 Hellig

Nadver: 82.4-5), 80 Tak og ære være Gud

Tekster: *Es 11,1-10, 15,4-7, Luk 21,25-36*

Det handler om dommedag, det stykke vi lige har læst. Det handler om den dag, hvor alle de kendte strukturer og systemer bryder sammen, og himmel og jord går til grunde.

Det er en tanke der tit fylder mennesker med skræk og angst, men det er også en tanke som mange af os kredser om på samme måde, som man kan blive ved at pille og kradse i et sår, som egentlig gør ondt, men som der også er en særlig fryd ved at røre ved. Og det er jo sådan vi piller ved tanken om dommedag, når vi ser science fiction film som Terminator, Deep Impact eller Amargeddon. Man kan sige, at kirken med 2. advent søndags prædiketekst foruden et par andre også er hoppet med på denne blanding af skræk og lyst. Ja, den ligger sådan set i kernen af det kristne budskab om Jesus som Guds søn, for Guds komme til verden er både noget glædeligt og noget skræmmende: hvad sker der med den måde, vi har indrettet os på, når Gud kommer til os og vi skal stå ansigt til ansigt med ham? Ifølge bibelshistorien er det jo sket før, og da gik det ikke så godt: som da Gud kom til Adam og Eva som havde spist af frugten fra kundskabens træ og de blev smidt ud af paradiset med fynd og klem. Eller da Gud og hans engle kom til Lot i Sodoma og byen blev ødelagt så grundigt at den aldrig siden kunne genopbygges. Så da

der en dag står en engel hos Maria og fortæller hende at hun skal føde Guds søn bliver hun skrækslagen. Men det er ikke bare skræk, det er også en kilderende spænding og lyst ved at møde noget helt andet end det der altid sker. Grundtvig beskriver det med den sproglige præcision, han er mester i i salmelinjen: ”som lyn indtræder Gabriel/med et hilsæl/ som skrækker skønt det fryder.” Det skal også nævnes, at når Jesus senere over for sine disciple optræder med guddommelig myndighed begynder han ofte sin henvendelse med at sige: Frygt ikke! eller Fred være med jer!

Frygten ved mødet med det guddommelige er frygten for, at alt det vi har styr på, alt det vi bygger vores tilværelse på og tilrettelægger vores tilværelse ud fra skal forsvinde.

Jesus er barsk og kontant i evangelieteksten, vi har hørt. Frygten er reel nok. Alt skal styrte sammen og forgå, ikke bare samfundsordner og kulturer, men selve den ramme vore liv udspiller sig i skal styrte sammen: himmel og jord skal forgå! Og alligevel skal de ikke være bange, disciplene, når det sker. For der er noget der ikke skal forsvinde, og det er den kærlighed, Gud har vist verden i Jesus. Guds kærlighed til verden og Guds vilje til at redde den verden han skabt, den består urokket, også når alting forgår. Derfor skal de tage imod alt det, der kommer med fortrøstning og løfte hovederne og se undergangen i øjnene, for midt i det frygtelige vil Gud komme i Jesus Kristus og tage dem til sig.

Næsten hele kapitel 21 i Lukasevangeliet handler om dommedag, og det stykke vi har hørt i dag er bare slutningen på den lange dommedagstale, Jesus holder for disciplene. Anledningen til det hele er, at han hører nogle mennesker stå på tempelpladsen i

Jerusalem, og tale hvor prægtig en bygning templet var. Og det *var* virkelig en pragtbygning. Templet havde på Jesu tid gennem det sidste halve århundrede været igennem en kolossal ombygning, der skulle gøre det til en af verdens prægtigste bygninger. Og nu står en gruppe mennesker og falder hen i beundring af det prægtige bygningsværk. Det får Jesus til at holde sin lange tale om, hvordan ikke bare templet, men alt i verden, ja hele universet skal gå til grunde og blive til intet, men at Guds kærlighed, som de har mødt i ham, Jesus, alligevel vil ende med at sejre over al ødelæggelse for dem som vil vide af den.

Det er virkelig nogle ord som også vi kan tage til os og leve af og leve på. Ikke mindst fordi vi lever på nogle vilkår, hvor vi er blevet i bund og grund afhængige af den menneskelige indretning af verden. På Jesu tid kunne man i det mindste rende ud og gemme sig i bjergene og leve af rødder og mus og biller, når alt brød sammen. Det kan man måske nok stadigvæk, men problemet er, at vi aner ikke hvordan man gør. Vi aner ikke hvordan vi får varme og lys, når strømmen svigter. Vi aner ikke hvordan vi får mad, når Brugsen ligger i ruiner og Bilka er brændt. Vi aner ikke hvordan vi får vand, når det ikke løber ud af hanerne længere, for det der løber i åer og søer tør vi ikke drikke, og sikkert med god grund. Og alligevel siger Jesus til os, at vi ikke skal være bange. Vi skal løfte hovederne og tage mod det, der kommer, i tillid til ham. Og jeg tror der ligger to forskellige lag i den opfordring til frygtløshed. Det hænger sammen med selve hjertet i Jesu budskab: det man kalder det dobbelte kærlighedsbudskab. For det første ligger der en redning for os i at have hinanden, at turde stole på hinanden og at være villige til at gøre alt for at hjælpe hinanden. Alene er et menneske umådeligt

truet, når ulykkerne kommer, sammen er man langt bedre rustet. Vi har opbygget samfund, hvor vi organiserer indbyrdes støtte. Men samfund har det med at bryde sammen og blive afløst af egoisme og alles kamp mod alle, når presset mod dem bliver for stort. Det der for alvor kan binde mennesker sammen i en enhed, hvor alle arbejder på hinandens bedste, det er når man holder af hinanden. Hold af hinanden! Det var den ene ting, Jesus blev ved og ved at indprente sine disciple. Den anden ting hænger sammen med den første, men er alligevel forskellig fra den. For det, det frem for alt var vigtigt for Jesus at få sagt til alle, der ville høre på ham, det var, at bag al ting, bag al virkelighed, der er Gud. Det er Gud der har ladet alt blive til. Og det er Gud der holder al ting oppe. Og den vilje, den tanke der fylder Gud, det er kærlighed. Alt og alle, han har ladet blive til, er dyrebare i Guds øjne. Gud holder af sin verden. Grænseløst. Og selvom verden og menneskelivet, Gud har skabt, er skrøbeligt og forgængeligt, så holder Gud alligevel så meget af os, at han ikke vil, at vi skal gå til grunde. Han vil at vi skal være til hos ham i evighed. Først og fremmest derfor skal vi løfte hovederne og tage mod det der kommer med fortrøstning. For bag alt er Gud og Guds kærlighed. Og vi kan ikke falde dybere eller komme længere ud end at vi havner i Guds evige kærlighed.

Amen.